

קולנוע

בקרב

ערבים הם בני-אדם

מורדי האור (חג, תל-אביב; ישראל) הוא הסרט הישראלי הראשון שגיבוריו אינם עיבריים, אלא ערבים. אולם הסרט, אף שעלילתו מתרחשת על רקע מלחמת העצמאות, ובתוכה, אינו דן כלל בבעיית יחסי ישראל-ערב. זהו סרט המספר בראש ובראשונה סיפור. סיפור על אנשים, על בני-אדם במלחמה. ובני-אדם אלה הם גם עברים וגם ערבים.

אלכסנדר הרמתי, ישראלי שירד לארצות הברית ושחזר לארץ כדי להפיק סרט אותו כתב וביים בעצמו, יצר את הסרט בשיטה בלתי-מקובלת בארץ. הוא הביא צוות כוכבים זרים, וצוות הסרטה. הוא לא שילם להם משכורות, הבטיח לשתפם ברווחי הסרט. את הפצת הסרט מכר עוד לפני שייצר אותו. כך שלמעשה הפיק את הסרט מלא-כלום. אולי קשה לקרוא לשיטת-הפקה זו שיטה, אולם היא הוכיחה את עצמה.

מורדי האור אינו סרט גדול. הוא אינו יצירה אמנותית הראויה לפרסים. אולם הוא סיפור קולנועי כן, משכנע, אנושי. זהו סרט טוב.

סיפור דויד ואבשלום. עלילת ה-סרט מתרחשת בכפר ערבי קטן על ה-גבול, בתקופת המאורעות שקדמו למלחמה בין ישראל למדינות-ערב. אל כפר זה נקלעים חיילי אמריקאית (דיאנה בייקר) שהגיעה לארץ-ישראל כדי לראות את מקום בו נהרג יידיה בים-המלח. בדרכה חוזרת לצפון עולה מכוניתה על מוקש. נהג עברי (טום בל) נוטל אותה ואת הנהג הפצוע שהוביל אותה (אורי לוי) למקום-הישוב הקרוב ביותר — שהוא אותו כפר ערבי.

הנהג הפצוע מת במקום. הנהג השני והחיילית נשארים תקועים שם, אחרי ש-אלמונים גנבו חלק ממנוע מכוניתם. עד מהרה מסתבר שמכונית זו עמוסה תחמו"ת לישוב עברי נצור. אין הם יכולים לעזוב את המקום, כיוון שנופיה ערבית, שבראשה עומד בנו של מוכתר הכפר הערבי (דוד אופטושו), צרה על המקום. הקונפליקט המרכזי אינו בין עברים לערבים, אלא בין השייך ובנו. הבעיה אינה ישראל-ערב, אלא בעיית היחס ל-אלימות. המוכתר, המתחייב אל הזוג לא כאל עברים אלא כאל אורחיו שהוא חייב בהגנתם, מגן עליהם מפני כנופית בנו, עד שהוא נאלץ להרגו.

יש בסיפור הקבלה מסוימת לסיפור התנ"כי על דויד ואבשלום, אולם זו הקבלה מוצנעת, בלתי-מוגזמת. אחרי כל הסרטים הישראליים וההוליוודיים אודות מלחמת-העצמאות, יש בכנותו של סרט זה מעין משב-רוח מרענן, גם לנוכח העובדה שהוא מציג סוף-סוף ערבים, סוף-ביום או רעים, כבני-אדם.

כוכבים

המארילין החדשה

האם היא מרילין מוגרו החדשה? כ-שמציגים בפניה את השאלה, היא עונה: „בתי-משוגעים מלאים אנשים שחשבו את עצמם לז'אן ד'ארק או מרי סטיוארט. אני לא רוצה להסתכן בזה.“

וירנה ליני יודעת לחייך בשתי עיניה, בשלוש גומות החן שלה ובשלושים-ושתיים שיניה הצחורות. היא חייכה בהן, במשך שמונה שנים, בעשרים וחמישה סרטים, בין השאר באווה ובמישפט דיבה. היא עשתה את זה תחת שיער גינגי, בלונדי, חום ושחור. אף אחד לא שם לב אליה, עד שיום אחד היא קיבלה תפקיד שנועד למרילין מוגרו, בסרט איך להרוג את אשתך, לצידו של ג'ק למון.

פתאום היא הפכה מרילין מוגרו ה-חדשה, מלכת הסקס, ב"ב האיטלקיה, וכך. אין היא כל-כך מאושרת מזה, אבל היא מסתפקת באושרו של הקהל: „לפעמים זה די נורא להיות סמל מיני“, היא אומרת. „המבטים של הגברים ברחוב מפ-חידים אותי. זה נורא לדעת שאת מסוג-לת לעורר תאווה מינית במיליוני זכרים.“

ערומומה? למה לא? איך היא הגיעה לזה? פשוט מאוד: „הציגו אותי בפני מפיץ אמריקאי. באותו זמן סיגלתי ל-עצמי סיגנון רציני-רוחני של שחקנית אינ-טלקטואלית, שיש לה שליחות אמנותית.“

ל'בני צ'קד

מלך הטויסט מגיע להופעות בישראל במשך שבוע ימים

- אילת, באמפיתיאטרון
ליל יום העצמאות, 5.5.65, בשעה 8.30 בערב
חדרה, איצטדיון הפועל חדרה
מוצאי יום העצמאות, 6.5.65, בשעה 8 בערב
נתניה, קולנוע „שרון“
מוצאי יום העצמאות, 6.5.65, בשעה 10.30 בערב
חולון, איצטדיון הפועל חולון
יום ששי, 7.5.1965, בשעה 9.00 בערב
ירושלים, בנייני-האומה
מוצאי-שבת, 8.5.1965, בשעה 9.00 בערב

תל-אביב, איצטדיון הכדורסל ביד-אליהו
יום ראשון, 9.5.1965, בשעה 8.30 בערב

- באר-שבע, קולנוע „קרן“
יום שני, 10.5.1965 — 2 הצגות 7.00 — 9.15
חיפה, קולנוע „ארמון“
יום שלישי, 11.5.1965 — 2 הצגות 7.00 — 9.15

מכירת כרטיסים בכנף, שרתרון, וביתר המשרדים

CHUBBY CHECKER